

[Statsministeren.]

der en Side af Forberedelserne, der var uhyre vigtig, nemlig den Side, der angik Konverteringen og Spørgsmaalet om, hvordan den skulde sikres, og hvem der skulde bære Risikoen derved. Disse Forhandlinger blev gennemført i de 27 Dage — ja, knapt det —, som forløb fra Afgivelsen af Kommissionens Betænkning og indtil Fremsættelsen af Lovforslaget i Folketinget. Det lykkedes altsaa ved de Forhandlinger, der førtes, at tilvejebringe en Ordning, der sikrede denne vigtige Side af Sagen under Forudsætning af, at man gennemførte Lovforslaget, som det forelaa.

Lovforslaget blev fremsat i Folketinget den 27. Juni. Forud for Fremsættelsen tillod jeg mig at henvende mig til de 4 saakaldte store Partier med Anmodning om, at de nu ogsaa for deres Vedkommende søgte Sagen fremmet saa hurtigt som muligt, fordi denne Sag ikke var en almindelig ligeegyldig Ting, man kunde behandle efter Forgødtbefindende; navnlig maatte man henlede Opmærksomheden paa, at Forholdet til Obligationer, til Kurser og til, hvad der stod i Forbindelse med Konverteringen, særdeles let kunde paavirkes af en langsom og maaske uvillig og uvenlig Behandling af Sagen. Derfor maatte man hellere hurtigt faa en Afgørelse, enten i den ene eller den anden Retning, fremfor at trække Sagen i Langdrag. Jeg maa sige, at nogen velvillig Modtagelse fik denne Henstilling ikke, for øjeblikkelig erklærede man, at der var Tid nok og ingen Grund til et saadant Jageri nu. Nu havde Piben faaet en anden Lyd, og det er jo blevet bekræftet i den følgende Tid. Vi er nu inde i tredje Maaned, efter at Sagen er blevet forelagt. Den burde have været afgjort paa 8 Dage; havde man gjort det, havde man handlet rigtigt over for en saa stor, saa alvorlig og saa vigtig Sag som denne. Det tjener ikke Rigsdagen til Ære, at man bruger 2—3 Maaneder til at behandle en Sag, om hvilken alle paa Forhaand har vidst, at den kunde forkludres og ødelægges, og at det kunde bevirke Tab af Værdier for Samfundet, hvis man trak den i Langdrag, saaledes som det nu er sket.

Nu er man altsaa ved Slutningen, og her mener den ærede Ordfører (Hauch) at kunne rette Bebrejdelser mod Regeringen for denne Sags slette Skæbne. Jeg tror, det ærede Medlem hellere skulde undlade dette. Af de 2—3 Maaneder, hvori Lovforslaget har foreligget, har det ligget i over 1 Maaned i Landstinget, og saa møder

den ærede Ordfører og siger, at der har manglet Forhandlingsvillighed hos Regeringen! Jeg siger: Jeg forundrer mig meget over denne Anklage og den Tone, hvori den ærede Ordfører fandt det rimeligt at fremføre den Gang paa Gang. En saadan Tale kan ikke tages alvorligt. Alle, som blot betragter den Samling Dokumenter, der er aftrykt i Betænkningen fra Landstingsudvalget, vil jo se, at denne Tale er urigtig, og at der tværtimod er forhandlet om alt, hvad de Herrer har ønsket at forhandle om. Vi har villigt taget ethvert Spørgsmaal, som er blevet fremsat under Udvalgets Forhandlinger, op til Undersøgelse og Forhandling, men vi har ikke haft Evnen til at gøre umulige Planer til vidunderlige Planer. Hvad der paa Forhaand var umuligt, maatte vise sig at være umuligt, og naar de Planer, der har været fremme, blev bedømt af dem, der skulde tage Risikoen, kunde det aldeles ikke gøre dem bedre. Det har været umuligt for Regeringen at bringe dem, der skulde tage Risikoen, altsaa det Bankkonsortium, som gentagne Gange er nævnt, til at paatage sig større Risiko, end det selv vilde. Jeg har nok set, at man haanligt taler om, at Regeringen er enig med Bankerne, dækker sig bag Bankerne o. s. v. Ja, hvad vilde man have sagt, hvis vi ikke var enige med Bankerne? Saa vilde man have sagt: Det er en ussel, en elendig Regering, som ikke engang kan opnaa Enighed med Bankerne om en saadan Sag. Vi har erkendt Tingene, som de nu engang er: at Bankerne er det nødvendige Led i Samfundsfunktionerne, som befatter sig med den Slags Forhold, der her er Tale om; og at finde Bankernes Tilslutning og Støtte til en samfundsvigtig Foranstaltning forekommer os at være en rimelig og naturlig Ting. Men det var derfor lige saa nødvendigt paa den anden Side at tage Hensyn til den Sikkerhed, som Bankerne — ogsaa i Befolkningens Interesse — maa kræve, og som altsaa var tilvejebragt gennem den Form, Lovforslaget havde faaet.

Det blev i Gaar sagt, at Regeringen ikke havde varetaget Befolkningens Interesser. Jeg maa hævde, at just det, at man har lagt Risikoen ved denne økonomisk betydningsfulde Sags Løsning over paa de flest mulige Skuldre, saaledes som det i Virkeligheden sker igennem denne Spredning, naar Risikoen lægges over paa Bankerne, og det, at man i størst mulig Grad fritager Staten for de Byrder, der ellers kunde blive Tale om, at den skulde bære,